

Szombatot követően, még a hajnali szürkületkor az asszonyok illatszerekkel felszerelve a sírhoz mentek. Azt üresen találták. Elmondták a tanítványoknak a hírt. Péter kifutva személyesen is meggyőződött az asszonyok híradásáról.

Az asszonyok és persze mindenki megvárta a szombat elteltét, pedig biztosan legszívesebben már azonnal odamentek volna.

Mire jók a vallási, hitéleti törvényeink? Hasznosak-e, vagy akadályozók? Manapság nagy a kísértés, hogy vessük el a korlátainkat, amik picit is akadályozzák az egyéni szabadságunkat. (Hát még ha kényelmünket is sértik!)

A törvény, a szombat visszatartott mindenkit, hogy Jézus sírjához menjen, hogy a szívbéli érzéseinek engedjen. Nagyon nagy erővel volt jelen, az emberek zsigereibe is beivódva. Korlátozott és megtartott egyszerre.

Jézus életében számtalanszor feszegette, időnként gyakorlatában felülemelkedett a törvényt szabta szokásokon, de attól tartózkodott, hogy csak úgy elvesse őket.

Tudnunk kell nekünk is behúzni a féket, ha egyszerű észérvek is sugallják, hogy szakítsunk valamilyen hagyománnyal, valamilyen kapcsolatunkkal. Életünk fontos döntéseihez időt, próbaidőt kell kiszabni magunknak. A próbaidő, sokszor próbára-tevő idő, nem egy kényelmes időtöltés.

Mesterünk sem akart a törvény betűiből elveszteni semmit, hanem beteljesíteni jött azt. Így vezetett az útja a Golgotára, onnan a sírba és onnan ki tudja hova?!

Papp Gábor, Budapest